

[Henry Christensen.]

betale på dette område. Det er vel det største kineseri, vi på noget tidspunkt har været stillet over for i dansk skattelovgivning.

Derfor er det rigtigt at betegne det forslag, vi her er stillet over for, som urimeligt og unødvendigt i den skikkelse og i den sammenhæng, hvori det foreligger.

Der var engang ét argument for momsen, der blev stærkt fremhævet: at den var et neutralt afgiftssystem, når det virkede undtagelsesfrit. Men selv denne neutralitet har man jo udhulet på adskillige områder: man arbejder med forskellige momsprocenter, med forskellige kredittider. Man gennemfører en ordning, hvor boksekampe er fritaget for moms, medens teaterforestillinger skal belægges med moms. Andre vareområder gør man momsfri. Man gennemfører, at mejeriprodukter skal betale moms med 160 millioner kr., og derpå skal man bruge de 160 mill. kr. til at sænke de pågældende priser med bagefter; et nyt besværligt system, hvis praktisering vi endnu ikke kender noget nærmere til. Personbefordring skal holdes fri osv.; man har altså på en række områder udhulet det argument, man afgiftsmæssigt kunne sige der var tilbage.

Sammenhængen med skattereformen er jo det andet afgørende element. Jeg skal ikke gå ind i en nøjere debat om denne sammenhæng ud over her at fastslå, at man gennemfører unødvendigt og urimeligt ophævelsen af adgangen til fradrag af kommunale skatter og gør derved de rige kommuner rigere, de fattige fattigere. Man ophæver til skade for lønmodtagernes opsparing kapitalbindingsreglerne. Man gennemfører ikke et tilstrækkeligt loft til værn for ophævelsen af den almindelige skattefradragsregel. Man gennemfører, så vidt vi kan se, en ganske utilstrækkelig løsning af sambeskatningsproblemet, men det skal jeg vende nærmere tilbage til under behandlingen af næste sag. Det tilsvarende gælder, at der er for megen uafklarethed

omkring de kommende skatteskalaer. Der sker endvidere heller ikke den hårdt tiltrængte og af mange af os tilsigtede lempelse af beskatningen på mellemindkomsterne her i landet. De fordele, der skulle være vundet, bliver ikke vundet, set ud fra vort synspunkt.

Så er der måske en del aftaler af de to forligspartier, der ligger ved siden af, som vi kun mere eller mindre kender. Der er ét punkt, jeg gerne vil drage frem og bede finansministeren give et klart svar på. Det er, at man på ny har antydnet, at spørgsmålet om en øget beskatning af parcelhusene kunne komme ind som en følge af det skatteforlig, der er sluttet mellem S og SF. Jeg går ud fra, at dette ikke er tilfældet. Jeg går ud fra, at statsministerens klare svar på mit spørgsmål her sidste folketingsår om, at regeringen ikke vil medvirke inden for de kommende 8 år til en øget parcelhusbeskatning, står ved magt, og jeg beder finansministeren ganske klart bekræfte det.

Jeg har lagt mærke til, at forligsførtallet har villet sammenligne det, der i dag sker, med den skattereform, der gennemførtes her i landet i 1903. Det er naturligvis både morsomt og interessant for venstrefolk at lægge mærke til, at når hr. Aksel Larsen skal finde noget stort at sammenligne det med, han i dag er med til, ja, så er det altså en tidligere indsats fra en venstre-regering, han må tage som grundlag for sammenligning. Kunne han blot have taget lidt ved lære af det historiske eksempel, han henviser til! Men se, i 1903 gennemførtes en stor demokratisk skattereform af et sejrende regeringsparti, der netop havde haft et strålende valg forud, og reformen havde dengang den bredest tænkelige demokratiske baggrund. Af folketingets daværende 102 medlemmer stod der 76 medlemmer bag regeringen og regeringspartiet, og imod den demokratiske skattereform, der gengang gennemførtes, var der alene 8 højrefolk her i folketinget. Det var et meget stort folkeflertal, der samtidig stod